

med Digteren *Hostrup*, der den Gang var Præst i Silkeborg en halv Mil fra Sejling. Til deres Bryllup digtede Hostrup en af sine bedste Bryllupssange: „Se hvor Sejling Præstegaard“. Og Venskabet forplantede sig nu ogsaa til den unge Hustru — baade med Hostrup og med hans prægtige Hustru *Elisabeth Hauch*. Af disse to lærte hun at forstaa Kvindesagen. Hun mindes, at hun i den første Tid bebrejdede Hostrup, at han i sine Komedier: *Intrigerne*, *Feriegæsterne* o. s. v., havde gjort Nar af de stakkels gamle Jomfruer, som ikke var blevet gift, ikke havde noget eget Hjem, og altid følte sig tilovers i Verden, de skulde oven i Købet gøres latterlig offentligt, og det af saadan en Mand, som Hostrup. Han svarede dertil, at det undrede ham, at vi ikke kunde forstaa, at det var den bedste Tjeneste, han kunde gøre Kvindene, at Forældrene kunde faa Øjnene op for, hvilken Forbrydelse det var imod deres Døtre, at de lod dem gaa der og vente paa at blive gift uden at bruge deres Evner og Kræfter til at lære noget, *medens det var Tid*, som kunde skaffe dem en selvstændig Stilling i Verden, naar de ikke blev gift, og Forældrene faldt fra. De vilde da komme til at staa hjælpeløse og maatte ty til andres Naade og Barmhjertighed for at opholde Livet (naar de da ikke havde Formue), og dette Liv vilde føre til, at de blev saadanne misundelige, gnavne, misfornøjede, snerpede Skikkelser, som dem han havde skildret i Komediene. Dette slog hende som Lyn fra Himlen, og nu blev hun Kvindesagens varme Ven og fulgte Sagen gennem Hostrups Skridt for Skridt, til hun paa deres anbefaling blev opfordret til at være Formand for hele Bevægelsen.

Dette duede hun nu ikke til, siger hun; det var hun ikke praktisk nok til, men paa Fru Hostrups gentagende Opmuntringer og efter *Kristine Frederiksens* (som var den afgaaede Formand) og andres Løfte om Hjælp, saa paatog hun sig det virkelige.

Da Kristine Frederiksen døde, var hun henvist til de andres Hjælp, og blandt dem mindes hun med stor Taknemlighed *Eline Hansen* og *Fru Scheuer*, som hun ligner ved de smaa hvide Heste, der trækker Karusellen bag et Tæppe, mens Føreren faar Æren!

Nu er hun jo snart 70 Aar og har i Sinde at trække sig tilbage i Bevidstheden om, at Sejren egentlig er vundet, idet Princippet „Lige Ret for Mand og Kvinde“ er anerkendt i Regeringsforslaget, og gaar det ikke igennem i Vinter, som vi da haaber, saa er det af andre Grunde, som ikke kommer vores Sag ved,

og som vil overvindes ad Aare. Men vinder vi Sejren i Vinter ogsaa i Udførelsen af Princippet og faar Valgret og Valgbarhed i Lighed med Mænd, saa bliver hun straal glad, og saa holder vi en ordentlig Fest paa hendes Fødselsdag, den 17. Marts.

*En Veninde \*) af  
Fru Jutta Bojsen-Møller.*

I Januar 1893 var Sammenslutningen mellem Dansk Kvindesamfunds Kredse under en Fællesstyrelse vedtaget. Samfundet bestod den Gang af 7 Kredse med Fru Birgitte Berg-Nielsen som Formand. Samme Aar afholdtes det første Fællesmøde i Aarhus, hvor Frk. Kristine Frederiksen afløste Fru Berg-Nielsen som Formand, og hvor den, der skriver disse Linjer, blev valgt ind i Fællesstyrelsen. Paa det andet Fællesmøde i København ved Pinsetid 1894 kom Fru *Jutta Bojsen Møller* i Fællesstyrelsen, der konstituerede sig med hende som Formand, og jeg blev hendes Sekretær. Hun er bleven paa sin Post til Dato, jeg opgav min 1903 paa Grund af Ophold i Udlandet.

Til disse 9 Aars Samarbejde knytter der sig for mig mange kære Minder. Fru Jutta Bojsen Møller forstaaer som faa at knytte sine Medarbejdere til sig; den Maade, hvorpaa hun som den ældre kommer de yngre i Møde og viser dem Tillid og Fortrolighed, skaber hende trofaste Venner. Paa sig selv og sin egen Dygtighed stoler hun kun lidt; jeg mindes, da hun i 1894 overtog Formandspladsen, erklærede hun frejdig, at hun forstod sig ikke paa Forretninger, men naar kun jeg vilde hjælpe hende, saa skulde det nok gaa fremad.

Og med hende som Formand er Dansk Kvindesamfund gaaet fremad. Hun mødte til Arbejdet med usvigelig Tro paa Rettens Sejr og med Begejstring for Kvindesagen: Kvindernes Frigørelse og Dygtiggørelse. Fru Møller er i Besiddelse af et uopslideligt Humør, som ikke Sorg eller Modgang kuer. Utrættelig og beredvillig er hun vandret til de forskellige Autoriteter og skiftende Ministre, for at tale Kvindernes Sag. Hver ny Rigsdagssamling ventede hun skulde bringe os den kommunale Valgret, som altid for hende var den første Skanse, der skulde tages.

Hun kunde være saa sikker paa, at til næste Fællesmøde havde vi naaet det store Maal;

\*) De, som kender Fru Jutta Bojsen-Møller, vil let opdage, hvem denne „Veninde“ er.